Dziennik Urzędowy

MINISTERSTWA KOLEI ŻELAZNYCH

WARSZAWA | № 7. | d. 1 marca 1922 r.

14.

OKÓLNIK

Ministra Kolei Żelaznych do wszystkich Dyrekcji Kolei Państwowych z dn. 14/I 1922 r. № 5858/III/14/22 w sprawie przywrócenia z dniem 1 lutego r. b. całkowitej odpowiedzialności Kolei za zaginięcia, brak lub uszkodzenia przesyłek i o równoczesnem wprowadzeniu do wykazu opłat dodatkowych nowej pozycji „Opłat na wzmocnienie ochrony przesyłek".

Ograniczenie odpowiedzialności kolei w razie zaginięcia, braku lub uszkodzenia przesyłek towarowych, wprowadzone do Przepisów Przewozowych jako zarządzenie czasowe pod wpływem specjalnych warunków, w jakich znajdowały się koleje polskie w okresie powojennym, musi być obecnie uchylone i koleje będą zmuszone przywrócić całkowitą odpowiedzialność swoją w tym zakresie.

Wymagają tego zarówno względy praworządności stosunków kolejowych, jak i przystąpienie Państwa do szeregu umów międzynarodowych, wyłączających podobne ograniczenie odpowiedzialności, co sprawia, że w razie zachowania tego ograniczenia w stosunkach wewnętrznych obywatele właśni byliby gorzej traktowani, niż obcy.

W uwzględnieniu tych właśnie powodów niemal wszystkie Dyrekcje kolejowe wypowiedziały się w ankiecie, zarządzonej przez Ministerstwo Kolei Żelaznych w czerwcu r. ub. również za przywróceniem całkowitej odpowiedzialności kolei za zaginięcie, brak lub uszkodzenie przesyłek.

Decydując się na ten krok Ministerstwo Kolei Zelaznych ma świadomość jego poważnych konsekwencji finansowych. Dane statystyczne za

okres od 1 stycznia do 30 czerwca r. ub. wykazały, że w ciągu półrocza zgłoszono do kolei wszystkich 8 okręgów kolei państwowych 9.340 reklamacji z powodu zaginięcia, braku lub uszkodzeń przesyłek towarowych na ogólną sumę 204 mil. marek polskich oraz w walucie cudzoziemskiej, na sumę około 100 mil. marek. Ponieważ przed wojną ilość reklamacji uwzględnianych stanowiła co do sumy około 60% reklamacji zgłaszanych, przeto sądzić można, że w razie zniesienia ograniczeń odpowiedzialności suma wypłat odszkodowania stanowiłaby 185 mil. mk. w okresie półrocznym. Sumę tę przy obrachunku rocznym należy podnieść przynajmniej w czwórnasób, t. j. do 800 mil. mk. z tego względu, że równocześnie z przywróceniem całkowitej odpowiedzialności wzrośnie zarówno ilość reklamacji gdyż dotąd, wobec istnienia nizkich norm maksymalnego odszkodowania, pewna ilość poszkodowanych nie zadawała sobie trudu dochodzenia szkód— jak i wysokość żądanego odszkodowania z uwagi na wzrost cen w porównaniu do cen pierwszego półrocza 1921 r.

Otóż celem zabezpieczenia kolei od tak znacznych strat z tytułu odszkodowania, Ministerstwo Kolei Żelaznych uznało za najbardziej wskazane przedsiębrać wszelkie środki celem wzmocnienia ochrony przesyłek towarowych tak podczas przewozu, jak przechowywania na stacjach. Ponieważ zaś praktyczne urzeczywistnienie podobnych środków zapobiegawczych, jak ogrodzenie stacji budowa składów, oświetlenie terenów, najem stróży, zakup plombownic i t. p. wymaga dużych środków pieniężnych, przeto Ministerstwo Kolei Żelaznych, w porozumieniu z Ministerstwami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu, zarządziło, iżby równocześnie z przywróceniem całkowitej odpowiedzialności kolei, do Wykazu opłat dodatkowych wprowadzoną była nowa pozycja „Opłat na wzmocnienie ochrony przesyłek", pobieranych od przesyłek towarowych w wysokości:

10% przewoźnego przy przesyłkach drobnych i półwagonowych,
i 5% „ „ „ całowagonowych.

Opłata ta pobierana ma być od wszystkich bez wyjątku przesyłek towarowych, tak w komunikacji wewnętrznej, jak i zagranicznej, i wpływy jej zapisywane być winny na rachunku osobnym, celem sprawdzenia wyników finansowych tego zarządzenia.

Przywrócenie całkowitej odpowiedzialności oraz pobieranie nowej opłaty ma nastąpić z dn. 1 lutego 1922 r. tytułem próby na rok jeden, przed upływem którego to terminu zarządzenie, dotyczące opłat, poddane będzie rewizji tak co do strony merytorycznej, jak i co do wysokości opłaty.

Załączając przy niniejszem do wykonania odpisy rozporządzeń co do odpowiednich zmian w Przepisach Przewozowych oraz w Wykazie Opłat dodatkowych Ministerstwo Kolei Żelaznych poleca zwrócić uwagę wszystkich pracowników kolejowych na doniosłość faktu przywrócenia całkowitej odpowiedzialności kolei za całość przesyłek, mające świadczyć o nastaniu na kolejach naszych normalnych stosunków praworządnych. Należy zatem dołożyć wszelkich starań, aby to przekonanie nie uległo zmianie, jak również aby koleje nie były narażone na zbyt wielkie straty, z tytułu wynagrodzenia za szkody na przesyłkach.

W ścisłym związku z faktem przywrócenia całkowitej odpowiedzialności kolei znajduje się zarządzenie, mające na celu zapobieżenie kradzieżom na kolejach, a zakomunikowane Dyrekcjom pismem z dnia 16 grudnia № 5443/III/12. Powołując się na nie, Ministerstwo Kolei Żelaznych poleca jeszcze raz przedsiębranie jaknajenergiczniejszych środków celem wprowadzenia tych zarządzeń w życie.

Minister:
(—) *Sikorski*

ZAWIADOMIENIA.

Naczelnik Państwa postanowieniem z dnia 7 lutego 1922 r. poruczył na czas choroby Pana Ministra Kolei Żelaznych D-ra Bolesława Sikorskiego tymczasowe kierownictwo M. K. Ż. Panu Podsekretarzowi Stanu Juljanowi Eberhardtowi.

L. Pr. 664.

Zmiany w Komisji Dyscyplinarnej Dyrekcji Kolei Państwowych w Warszawie.

Przewodniczącym Komisji Dyscyplinarnej Dyrekcji Kolei Państwowych w Warszawie mianowany Wicedyrektor Wydziału Prawnego — Stanisław Plocer.

Zastępcą przewodniczącego Komisji Dyscyplinarnej Dyrekcji Kolei Państwowych w Warszawie mianowany Pomocnik Radcy Prawnego — Władysław Nielubowicz.

L. I. 1872/5/22.

Zmiany w Komisji Dyscyplinalnej Dyrekcji Kolei Państwowych w Wilnie.

Zastępcą przewodniczącego Komisji Dyscyplinarnej przy Dyrekcji Okręgowej Wileńskiej mianowany Wicedyrektor Wydziały Prawnego — Stanisław Kukiel-Krajewski

Przewodniczącym Komisji Dyscyplinarnej przy oddziale Siedleckim — p. o. Wicedyrektora — Ludwik Kotelski.

L. I. 1652 5 22.

Drugim zastępcą przewodniczącego Komisji Dyscyplinarnej Wileńskiej Dyrekcji Kolei Państwowych mianowany Wicedyrektor Wydziału Prawnego i Wywłaszczeń — Antoni Zabielski.

L. I. 2185 5 22.

Mianowania:

Dr. Smoliński Emiljan — lekarzem Naczelnym Dyrekcji Kolei Państwowych w Poznaniu.

L. Dz. I. 1344/3/22.

Inż. Dutczyński Władysław, st. radca K. P. i naczelnik parowozowni Głównej Nowy Sącz — zastępcą naczelnika Wydziału mechanicznego w Dyrekcji Kolei Państwowych w Krakowie.

L. I. 1633/3/22.

Inż. Hrzebiczek Franciszek, st. komisarz i naczelnik parowozowni Głównej w Jaśle — naczelnikiem parowozowni głównej w Nowym Sączu w Dyrekcji Kolei Państwowych w Krakowie.

L. I. 1633/3 22.

Przeniesienia na emeryturę:

Inż. Steckel Henryk, st. radca K. P. i naczelnik parowozowni głównej w Krakowie, z dniem 1 kwietnia 1922 r.

L. I. 1633/3/22.

Müller Władysław, kasjer kasy dyrekcyjnej w Krakowie, z dniem 1 lipca 1922 r.

L. I. 16816/3/21.

Zwolnienia ze stanowiska:

Inż. Zahajkiewicz Karol, radca K. P., zwolniony na własną prośbę ze stanowiska zastępcy naczelnika Wydziału mechanicznego w Dyrekcji Kolei Państwowych w Krakowie przy równoczesnem mianowaniu naczelnikiem parowozowni głównej Kraków.

L. I. 1633/3/22.

Dr. Głuszkiewicz Włodzimierz, ze stanowiska lekarza Naczelnego Dyrekcji Kolei Państwowych w Poznaniu, na własną prośbę.

L. Dz. I. 1344/3/22.

Zakaz przyjęcia:

1. Adamczyka Tadeusza, b. magazyniera działu druków w ministerstwie Skarbu.
2. Rosenstocka Edmunda, lekarza weterynaryjnego w urzędzie wojewódzkim Poleskim.
3. Gospodarczyka Gustawa, b. sekretarza Sądu Pokoju w Radzyminie.
4. Adamowskiego Kazimierza, b. djetarjusza, Gawlika Bolesława, b. urzędnika kontraktowego i Błaszczyńską z Chojnackich Klarę, b. kancelistkę. Wszystkich w urzędzie pocztowym w Warszawie.
5. Szymańskiego Jana, b. urzędnika Departamentu Aprowizacji w Ministerstwie b. Dzielnicy Pruskiej.
6. Górskiego Andrzeja, b. inżyniera drogowego powiatu Sochaczewskiego.
7. Folty Eugenjusza, b. urzędnika skarbowego w Zamościu.
8. Inż. Referowskiego Józefa, b. st. referenta Okręg. Dyrek. Robót Publicznych M. st. Warszawy.
9. Grabowskiego Kazimierza, b. kierownika urzędu pocztowego w Ostrowiu Siedleckim.
10. Wolskiego Ludwika, b. kancelistę Sądu Najwyższego w Warszawie.
11. Malarskiego Andrzeja, b. urzędnika pocztowego, Warszawa 2.
12. Niewęgłowskiego Feliksa, b. kierownika kooperatywy w Urzędzie Emigracyjnym.
13. Sucheckiego Zygmunta, b. pisarza hipotecznego w Mińsku Mazowieckim.
14. Foerstera Chaima, b. aplikanta sądowego w Warszawie.
15. Faulhaberową Czesławę, b. urzędniczkę pozaetatową Pow. Kasy Oszczędności w Warszawie.
16. Janczównę Witalisę, urzędnika IX stopnia służbowego w urzędzie telegraficznym w Łodzi.
17. Topolskiego Bronisława, b. kancelistę w Min. Spraw Zagranicznych w Warszawie.
18. Łanowego Antoniego, b. inspektora szkolnego w Kowlu.
19. Bonieckiego Kacpra, geometrę i b. referenta Min. Robót Publicznych.
20. Szmurłę Bolesława, b. p. o. referenta rolniczego w Starostwie w Siedlcach.
21. D-ra Gajewskiego Bolesława, b. starszego referenta Min. Zdrowia Publicznego. — Zakazuje się Przyjmować do służby na Polskie Koleje Państwowe.

Wyżej wymienionych o ile zostali już przyjęci do służby — należy natychmiast zwolnić.

L. Pr. 494.

KONKURSY:

na posadę kontrolera ruchu w Dyrekcji Kolei Państwowych w Stanisławowie.

Warunki dla ubiegających się: 5 lub 6 stopień płacy, oraz dłuższa wszechstronna praktyka w służbie ruchu.

Termin składania podań do 1 kwietnia 1922 r.

L. I. 2009/3/22.

na posadę naczelnika działu parowozowego w Wydziale mechanicznym Dyrekcji Kolei Państwowych w Radomiu.

Warunki dla ubiegających się: 4 lub 5 stopień płacy, ukończone studja politechniczne (dział budowy maszyn), oraz dłuższa wszechstronna praktyka w dziale trakcji.

Termin składania podań do 1 kwietnia 1922 r.

L. I. 1448/3/22.

na posadę kasjera kasy dyrekcyjnej w Krakowie.

Warunki dla ubiegających się: 5 stopień płacy i dłuższa wszechstronna praktyka w służbie kasowej i buchalteryjnej.

Termin składania podań do 1 kwietnia 1922 r.

L. I. 16816/3/21.

Tłoczono w Drukarni Państwowej. 16819